

[Madsen-Mygdal.]

Erhvervslivets Byrder, ikke fuldført. Det er en Politik, som Landet fremdeles trænger til, og det er en Politik, som vi, selv om den er i aaben Modstrid med den nuværende Regerings Politik, der jo gaar ud paa at forøge Budgetterne, af al vor Magt vil fremme ogsaa i den Tid, der kommer.

Mine Bemærkninger om, at heller ikke Regeringens Interesse for Iværksættelse af offentlige Arbejder staar Maal med hele den Agitation, som Socialdemokratiet udfoldede for Valget, har overtydet den højtærede Statsminister om, at der alligevel maatte siges noget mere om dette Emne, end der var sagt i Aabningstalen og af den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen af Finansloven. Men hvad end den højtærede Statsminister siger, andet end Ord bliver det dog ikke. Kendsgerningen, der bliver staaende, er den, at paa Finansloven findes der ikke noget som helst af de mange offentlige Arbejder, som Socialdemokratiet saa vedholdende krævede og aldrig kunde faa nok af under den forrige Regering. Ja, Statsministeren har ganske vist fundet ud af, at han maatte kunne paaberaabe sig, at under Ministeriet for offentlige Arbejder er der opført 9,2 Mill. Kr. til rullende Jernbanemateriel og Skibsbygning imod 2—3 Mill. Kr. det forrige Aar, da den forrige Regering, som den højtærede Statsminister udtrykte sig, „lod Materiellet forfalde paa den skamkeligste Maade“. Jeg tror nu, Statsministeren skulde sørge for at være lidt bedre informeret, naar han vil bruge saa voldsomme Udtryk. Det maa for det første bemærkes, at af de 9,2 Millioner er 3,2 Mill. Kr. beregnet til Skibsbygninger, der var forberedt og foreslaaet af den forrige Trafikminister. Det tilbageværende Beløb, 6 Mill. Kr. til rullende Materiel, er ganske vist dobbelt saa stort som forrige Aar, men dette beror paa, at Statsbanerne selv ønskede at indsamle Erfaringer med Hensyn til nye Typer, før større Bestillinger blev gjort, og derfor blev Bevillingen midlertidig og ekstraordinært nedsat i 1929—30 under den udtrykkelige Forudsætning, at den skulde forhøjes i 1930—31. At Ministeriet nu foreslaar denne Forhøjelse, er altsaa aldeles ikke noget, det kan rose sig af; det vilde enhver Regering have gjort, og der kan ikke deraf blive nogen Fjerpynt til den højtærede Statsministers Hat.

Hvad Statsministeren i denne Forbindelse havde at bemærke om Forholdene ved Lille Bælts Broen, var i højeste Grad bemærkelsesværdigt. Den højtærede Statsminister var enig med mig i, at Tilstanden

ved Lille Bælts Broen var en skandaløs Tilstand, men det skandaløse bestod i, at Arbejdsgiverne ikke vilde gaa ind paa Arbejdernes Krav, og den højtærede Statsminister fremsatte herunder nogle Bemærkninger om Arbejdsforholdene, som neppe vil kunne staa for en nærmere Analyse. (Statsministeren: Prøv ad). Nej, alt dette ønsker jeg aldeles ikke at komme ind paa; i Modsætning til den højtærede Statsminister ønsker jeg aldeles ikke at gaa ind i en Diskussion om, hvem af de stridende Parter der har Ret, og hvem der har Uret. Statsministeren derimod er ikke i Tvivl, og af hele den Maade, hvorpaa han omtalte Sagen, fremgik det, at det ikke var Landets Statsminister, der talte om Lille Bælts Broen forleden, men det var Fagforeningernes Minister, det var den af Fagforeningerne afhængige og bundne Statsminister, der førte Ordet. Jeg tror nu ikke, at vi her i Rigsdagen skal tage Stilling for eller imod Arbejdsgiverne, for eller imod Arbejderne, men hvad vi maa have Lov at sige her, er, at det er en fuldkommen forargelig Forestilling, at disse to Organisationer, der har tilrevet sig et ubetinget Arbejdsmonopol her i Landet, bruger hele Sommeren til at gaa sammen og gaa fra hinanden, at gaa til Forligsmanden og søge hans Mægling og gaa fra ham og forkaste hans Mægling, og saa endelig lægger Hænderne i Skødet nu, da det vel for øvrigt ogsaa kan være ligegyldigt, idet den egentlige Arbejdsperiode nu er gaaet ubenyttet hen. Det er disse Organisationers Magt og Monopolstilling, Regeringen ønsker yderligere at støtte ved at ophæve Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed. Det forekommer mig, at deres Magt er stor nok endda, og den højtærede Statsminister, der i et Øjebliks Ubesindighed tillod sig nogle store Ord om de offentlige Arbejders Afpasning efter Beskæftigelsen i det private Erhvervsliv, skulde egentlig selv allerbedst kunne forstaa det, for enhver kan jo se, at det for Tiden ikke er Statsministeren, men derimod Organisationsmagten, der bestemmer det Tempo, i hvilket offentlige Arbejder her i Landet kan udføres. Statsministeren gør ganske vist et Forsøg paa at reducere Skandalen — efter at han først noget inkonsekvent har indrømmet, at det er en Skandale — ved at hævde, at det hele kun drejer sig om 200 strejkende Arbejdere. Det forekommer mig nu at være en højst ejendommelig Opfattelse, at de nogle og tyve Millioner Kroner, Staten har bevilget til et af vore største offentlige Arbejder, kun har Betydning for de 200 Arbejdere, som